

Au apărut

Alexandre Dumas

- Războiul femeilor vol 1/2
- Războiul femeilor vol 2/2
- Cavalerul D'Harmental vol 1/2
- Cavalerul D'Harmental vol 2/2
 - Sfinxul Roșu vol 1/3
 - Sfinxul Roșu vol 2/3
 - Sfinxul Roșu vol 3/3
- Laleaua neagră
- Cavalerul reginei vol 1/2
- Cavalerul reginei vol 2/2
 - Regina Margot vol 1/3
 - Regina Margot vol 2/3
 - Regina Margot vol 3/3
- Colierul reginei vol 1/3
- Colierul reginei vol 2/3
- Colierul reginei vol 3/3
- Călăul din Paris vol 1/4

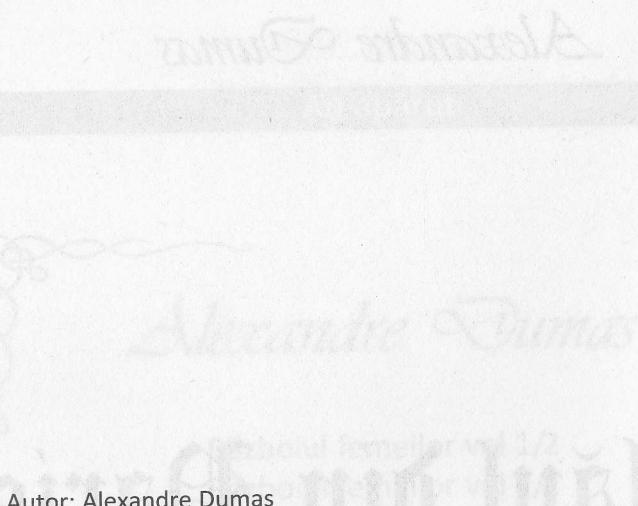
Alexandre Dumas

Cu ocazia sărbătorii nașterii sașilor, se pune în luceafărul general subteran care mărginea parcă castelului de Barry. Nederanjat de nimeni, ajunsă astăzi,

— O Dumnezeule! Ajutoră-mă, îi răsuflarează nemurind el, înțeptul său să fie să nu fiu în același număr cu alții, să nu fiu alături scumpului și necreștinului meu capăt! Ce se va întâmpla cu mine în viață și în următoarele? Sună deja în liniște moartea mea. Dar nu, nu, nu, trebuie să fiu pe viață, fie dăruți voia lui! Dar să, rugăciunea sa. Deoarece îmi doresc

Călăul din Paris

vol 2



Autor: Alexandre Dumas

Titlu original: Le drame de 93

Titlu: Călăul din Paris 2/4

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-754-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE

Călăul din Paris / Alexandre Dumas. - București :

Dexon, 2018

4 vol.

ISBN 978-973-701-764-2

Vol. 2. - 2018. - ISBN 978-973-701-754-3

821.133.1

Capitolul 47

Întoarcerea armurierului

Cu toată vîrsta înaintată, armurierul alergă cât putu de iute prin gangul subteran care mărginea parcul castelului de Barry. Nederanjat de nimeni, ajunse afară.

— O, Dumnezeule Atotputernic, fii milostiv murmură el, îndreaptă și-mi apără pașii să mă întorc aici neatins de nimeni, să pot aduce ajutor scumpului și nefericitului meu copil! Ce se va întâmpla apoi, las în voia ta părintească! Sunt deja în fața tronului tău! Dacă vrei să-mi închizii ochii pentru vecie, fie după voia ta! Dar te rog din inimă: lasă-mă să trăiesc până ce voi vedea pe Lili scăpată de pericol!

Aceste cuvinte îi dădură puteri noi.

Armurierul se sperie când se văzu în apropierea Parisului. Împușcăturile și sunetele de clopot ajunseră până la urechile sale. Pe străzile Parisului trebuia să fie o adevărată baie de sânge. Încontinuu se auzeau pocniturile puștilor și răsunau bubuiturile tunurilor. Cerul se înroșise în mai multe locuri.

O furie nemărginită contractă trăsăturile feței armurierului când se gândi că o bandă fără de lege luase cu forță stăpânirea acestui frumos oraș.

Miranda apucă pe un drum încrucișat de țară. Acesta era mai îndepărtat, dar hotărâse să ocolească străzile principale și apoi să intre în casa sa printr-o porțiță dosnică. Atunci, cineva l-ar fi putut observa cu greu.

Zis și făcut. Străzile pe care le cutreieră bătrânul armurier Miranda, erau aproape goale. Întâlni câte o singură persoană care alerga cu frică. Criminalii însă, care își jucau mendrele în centrul orașului, nu se arătau prin străzile laterale unde n-ar fi putut să-și astâmpere setea lor de sânge.

Oricât de precaut era Miranda în alegerea drumului său, nu putu evita totuși centrul orașului, căci casa armurierului se afla în partea cea mai frecventată a orașului.

Aici era un tablou groaznic. Cadavre săngerânde stăteau întinse pe pavajul străzilor. Coloane întregi de bărbați amețiti de băutură cutreierau străzile. Speriate și îngrozite, mai multe femei căutau să se ascundă în dosul unor case.

Alte femei, însă, gătite în mod ciudat cu flori roșii în păr, uitări de orice rușine; la braț cu bărbații îmbătați de băutură și crime, cutreierau fredonând cântece frivole.

Cu nemulțumire și dispreț întoarse bătrânul Miranda capul, pe când o roșeață îi acoperi fața. Abia se putu reține să tacă față de faptele groaznice

care se petrecea sub ochii săi. Din fericire pentru dânsul, nu-l băgă nimeni în seamă, mai ales că îmbrăcăminteau îi era zdrențuită. Altfel ar fi fost rău pentru bătrânul Miranda. Viața unui om nu juca niciun rol pe acea vreme în Paris.

Armurierul privi înforându-se, cum hoardele de bețivi străpunseră cu sulițele niște trecători nevinovați, care nu voră să se asociază cu dânsi și să intoneze cântecele lor. Mizerabilii, lăsați jos cadavrele mutilate pentru a săvârși noi nelegiuri.

„O, cauză a dreptății, încotro ai dispărut? murmură Miranda. Doamne Dumnezeule! este într-adevăr voința ta, ca cele mai sfinte drepturi ale poporului dornic de libertate, să fie călcate în picioare și tărâte în noroi de către asemenea mizerabili?”!

Cuprins de temeri groaznice, nefiind sigur niciun moment de viață, bătrânul ajunse, în fine, pe o stradă care ducea spre partea dosnică a locuinței sale. Miranda se opri cu precauție în colțul străzii, dar nu auzi niciun zgomot.

În curând, ajunse la portița care ducea în grădina sa. Armurierul apăsa clanța. Portița era închisă.

Bătrânul stătu câteva minute nemîscat și speriat. La astă ceva nu se aşteptase. Dar imediat se liniști. Băgă mâna în buzunar și scoase legătura de chei pe care obișnuia să-o poarte la el.

Intră în grădină închizând portița în urma sa.

— O, cât de plăcut este aici! își zise bătrânul, uitându-se la grădina îngrijită.

Aici domnea pacea și liniștea desăvârșită.

Armurierul merse încet înainte. Oricât de mult se uită în jur nu fu în stare să descopere nimic suspect. Nu, niciun străin nu se afla în casa sa, era sigur.

Da, aceeași pace sfântă care dominise întotdeauna în această casă, domnea și acum. Fu cuprins de o duioșie nemărginită. Nu se mai putuține pe picioare. Genușchii începură să-i tremure și se lăsa cu greu pe o bancă din grădină. Apoi își acoperi fața cu mânile și începu să plângă încet, învins de durere.

O, Dumnezeule, cât de fericit fusese aici! În această modestă și tăcută casă trăise și muncise, aici stătuse credincioasa lui soție și fiica lui adorată.

„O, Dumnezeul meu, greu mă pedepsești! murmură el, încercarea pe care mi-o trimiți este peste puterile mele!”

Se ridică suspinând.

„Lili, Lili! exclamă el. Cum am putut uita de tine un singur moment!

Tu te afli într-un pericol îngrozitor!”

Învins de durere întinse încă o dată mânile spre grădină.

— Trebuie să mă despart iar de tine locaș iubit, cine știe de mă voi mai întoarce Viu la tine! O voi iubi și mei prietenii care mă priviți la fiecare

pas, rămâneți cu bine! Voi florilor care v-am semănat, voi arbori pe care v-am sădit de mici, rămâneți cu bine! Și Dumnezeu îmi este martor că nu știu de ce mi s-a întristat inima deodată!

Sunt momente în viața omenească, în care inima este în stare să prezentă cele ce se vor întâmplă.

Armurierul merse înainte cu pași încetă. Părăsi grădina. Pentru a ajunge în atelier trebui să treacă prin anticameră. Sus, la etajul întâi, se afla atelierul privat al maestrului. Acolo își păstra cele mai prețioase instrumente.

„Mulțumesc lui Dumnezeu! gândi pe când intra în corridor și aici sunt toate în liniște! Furtunile revoluției care zguduie întreg Parisul, pare a fi trecut peste acoperișul casei mele fără să o fi atins.”

Cu aceste gânduri, bătrânul urcă scara.

Deodată, când vrut să deschidă ușa care ducea în atelier, tresări speriat. Auzise sunetul unor vocii.

Înainte să fi putut face vreo mișcare, ușa fu smucită pe dinăuntru. Fața bestială a lui Pippin, beat până la nebunie, se ivi în crăpătura ușii.

Cățiva tovarăși ai lui, de asemenea beți, se arăta la spatele acestuia. Timp de un moment domni o tacere apăsătoare. Bătrânul simți cum inima-i bătea cu putere. Țiganul însă, se ostenea să recunoască, în starea în care se afla, pe acela din față sa.

— Hei, ce vrea bătrânul aci? strigă cu vocea-i stridentă.

Imediat după aceasta, Pippin îl recunoșcu pe armurier.

— Ura! acesta este armurierul, bătrânul care ne-a scăpat ieri! strigă el.

Cu o furie sălbatică se aruncă asupra bătrânlui. Acesta însă îl respinse cu putere.

— Afară, mizerabililor, afară din casa mea! strigă cu fața aprinsă de furie. Nu murdăriți această casă curată și cinstită prin prezența voastră!

Dar îndrăznețul Miranda nu se gândeau că aceste cuvinte înceamnă a turna ulei pe foc.

— La ce ne înjură asta?

— Săriți pe el, camarazilor, apucați-l!

Astfel se auzea răsunând. Pippin facea spume de furie. Lovitura puternică a armurierului îl trânti la pământ.

Pippin se ridică cu greu. Un strigăt sălbatic scăpă de pe buzele sale. Sări în sus și cu agerimea unei pisici cuprinse gâțul bătrânlui Miranda. Armurierul se opunea din toate puterile, dar în zadar, Pippin îl ținea strâns ca în niște clești de fier.

— Săriți pe el! Loviți-l camarazilor! strigă mizerabilul cu voce răsunătoare.

Dar nici nu mai era nevoie de încurajările sale. Toți vagabonzi erau bine înarmați. Aprovizionarea cu armele lui Miranda le servise ca o pradă bună. Acum ei se aruncă asupra nefericitului bătrân. Timp de o secundă

corful nefericitorului Miranda fu străpuns de douăzeci de stilete. Armurierul căzu în genunchi horcând. Atacul era atât de neașteptat și mișelesc, încât bătrânul nici n-avu timp să se apere.

Dar căderea armurierului, aprinse și mai mult buna dispoziție a mizerabililor.

— Ce vă spuneam eu camarazilor? strigă Pippin, jucând în jurul corpului întins al lui Miranda. Ziceam că bătrânul se va întoarce acasă; este prea zgârcit pentru a nu o face! Să ne ascundem pentru o zi sau două în casă și atunci ne va cădea în palme! Hoho! Am avut dreptate? Aci zace!... Acum, înainte camarazilor! se adresă el, tovarășilor săi de crime. Ne-am umplut deja buzunarele, aici nu mai avem ce căuta!

Ei râdeau și cu repeziciune trecură peste corpul lui Miranda. Nici unul din ei nu aruncă măcar o singură privire asupra nenorocitului care se zvârcolea în dureri de moarte.

Pe scara din corridor zacea hâtrânul Miranda, într-un lac de sânge, pe când pacea și liniștea adâncă domnea iar.

Capitolul 48

Balsamul Orfeliei

Fericiti și neatiniși de nimeni, Enric și Lili părăsiră parcul castelului de Barry. Călăul, înconjurate cu mâna dreaptă talia zveltă a iubitei și cu drag, ținea capul lui Lili rezemat de pieptul său.

Sentimentul său de fericire, nu mai avea margini, căci, se întâmplase imposibil. Lili scăpase în ultimul moment, de urmăririle răutăcioasei prințese. Pe de altă parte, însă, Enric se gândeau cu groază la con vorbirea pe care o avuse cu Adella. Jurământul pe care-l depuse prințesei, îi ardea ca un foc pe buze.

— Dumnezeule sfinte, ce să fac acum?

Se decise, să se spovedească imediat unui duhovnic, dar aceasta era mai greu decât își închipuise Enric Sanson.

Pe atunci serviciul religios creștin - nu era admis în Franță.

Cititorii noștri, au văzut în unul din capitolele trecute, cât de furios procedea mulțimea fanatică împotriva preoților.

Mai bine de șaptezeci de preoți roșiseră cu sâangele lor pavajul din apropierea închisorii Conciergerie.

Și dacă le era imposibil celor pioși de a găsi vreun preot, cum putea spera Enric Sanson, Călăul din Paris de a se putea destăinui unui apostol bisericesc? Nu se dădea înapoi, oare, orice preot, cu groază? El era instrumentul mut și fără voință în mâinile puternicilor zilei. Și de unde putea

ști vreunul din acești preoți urmăriți, că Enric cu toate că era Călăul Parilului, avea totuși o inimă simțitoare?

Dar și alte dureri chinuiau inima lui Sanson. Ce-i vor aduce următoarele zile? Lili era scăpată dar cei de la putere triumfau, iar Lili se temea de dânsii.

Numai cu groază se putea gândi Sanson, la revederea cu Fouquier, cu toate că acest mizerabil nu-i putea impuza nimic în public. Dar după ce prințesa îl scăpase de la atacul fraților de sânge, nu trebuia să se teamă dânsul, că mizerabilității își vor repeta încercarea de crimă față de persoana sa? Atunci, ce va deveni Lili? Atâtea întrebări chinuiau sufletul lui Sanson!

Totuși, nu în zadar avea Sanson credință și încredere în Dumnezeu. Astfel își ridică privirea sus la stele care începură să apară rând pe rând pe bolta cerească.

Lili, însă, păsea liniștită alături de iubitul ei. Gingăsei fete i se părea că a scăpat din focul iadului și acum se afla în fața porților paradisului.

În cele din urmă ajunseră în oraș, pe aceeași cale pe care ajunse și armurierul Miranda.

În curând ajunseră și ei la casa armurierului.

Enric și însoțitoarea sa, porniră pe aleile din grădină. Și asupra lor, grădina făcu o impresie pașnică. Atât Lili cât și Enric nu presimțeau, că numai de câțiva pași, îi aștepta o mare nenorocire.

Este un mare noroc, că providența a făcut ca omul să nu prevadă loviturile soartei.

De repetate ori, Lili rostise numele tatălui ei. Dar zadarnic, nu primi nici un răspuns. Unde se află armurierul?

Enric o consolă cu vorbe dulci pe iubita sa.

Înaintară mai departe în corridorul casei. Enric aprinse felinarul său de buzunar. Acesta, își aruncă razele prin întunericul corridorului. Fără a presimți ceva, cei doi amorezi, urcară puținele scări. Deodată, Lili se opri.

— Dumnezeul meu, ce a fost aceasta? mumură fata.

Îngrijorată ascultă. De asemenea și Enric se opri uimit. Și ascultă. Lî se păru că aude un geamăt slab și dureros.

În acest moment geamătul se repetă.

— Mare Dumnezeule, n-a fost acesta glasul tatălui meu? exclamă ea.

— Nu, nu, desigur că nu! Nu este nimic! o liniști Călăul.

Dar în același moment, ei se opriră cuprinși de groază. Lumina felinarului căzu asupra unui obiect întunecos, care ce afla întins pe jos. Enric Sanson, văzu un lac de sânge ce înconjura cornul întins, nemîșcat al armurierului.

— Pentru Dumnezeu, tatăl meu! Nu mai e nicio îndoială, este ucis! strigă nenorocita.

Ea se smuci de lângă Enric. În zadar căută acesta s-o rețină. Tânăra căzu lângă corpul armurierului.

Acesta, era cu față în sus, după cum îl trântiră criminalii ucigași. Dar în corpul său părea a mai fi rămas o scânteie de viață. Din când în când, suspina dureros.

— O, tată, iubite tată! strigă Lili de repetate ori, ce groaznică revedere trebuie să serbăm!

Dar muribundul n-o mai auzea. Numai după un ușor tremur al buzelor se putea ști că viața nu-l părăsise cu totul pe armurier.

— O mizerabilii! murmură cu glas uscat abia inteligibil, era Pippin, l-am văzut! Mizerabilul!... M-a străpuns mai întâi și apoi... O, cum mă doare! Cum mă arde! Apă! Apă!...

Lili, pe cât putu de iute alergă în curte. De acolo, aduse apă și udă buzele armurierului. Bătrânul sorbi cu lăcomie apă, însă fără a deschide ochii.

— Mulțumesc... mulțumesc! murmură cu glas stins.

— Moare! O Dumnezeul meu moare! strigă Lili plângând.

Tânără îl implora pe iubitul-i logodnic.

— Enric, ajută-mi! jelea nenorocita. Bandajează-i groaznica rană de la inimă, oprește săngele! Eu n-am pe nimeni afară de tata! Scapă-l pe bătrânul și mult iubitul meu tată!

— Negreșit că voi face tot ce-mi stă în putință! murmură el, dar cred că este de prisos orice ajutor omenesc!

— Nu, nu, să nu spui asta! strigă Lili plângând amar. N-aș putea suporta! Gândul că tata ar putea să moară, mă face și pe mine să mor!

Călăul se aplecă spre nenorocit. Apăsa batista asupra răni, pentru a opriurgerea săngelui.

— Tată tău, nu poate rămâne aici sub niciun chip! Trebuie să-l transportăm!

El luă felinarul în mâna.

— Fii tu conducătoarea! zise către Lili, să-l ducem în camera de dormit!

Lili îl ascultă mută; dar nu se putea reține ca lacrimi mari, să nu-i inunde fața.

Enric ridică pe muribund cu băgare de seamă. Un geamăt dureros scăpă în acest moment de pe buzele armurierului. Oricât de ușor îl apucase Sanson, Miranda suferea groaznic sub atingerea sa.

— Or Enric, Enric, crăuță-l pe tata! murmură Lili disperată.

— Fii fără grijă iubita mea, viața lui, îmi este tot atât de scumpă ca și a ta! răspunse Călăul. Arată-mi drumul!

Dumnezeule mare, nici n-ar fi presimțit, când părăsise pentru ultima dată casa părintească după arestarea tatălui ei, că se va întoarce aici, în împrejurări atât de triste!

Peste tot domnea dezordinea. După cum se vedea, mizerabilii, pătrunseseră și aici, pentru a căuta prada. Cuferele și lăzile erau deschise. Ici, colo, erau aruncate pe jos obiecte de valoare.

Atât Lili, cât și Enric n-aveau ochi acum pentru urmele devastării. Amândoi erau prea ocupați de a-l transporta pe rănit.

Din fericire dormitorul armurierului, se afla la parter, aşa că nu mai trebuiau să urce scările. Enric Sanson, culcă pe bătrân pe patul alb ca zăpada. Lili căzu în genunchi înaintea tatălui ei, ascunzându-și capul între mâini și plângând în hohote. Enric se gândi câteva momențe, apoi îi spuse iubitei lui:

— Eu nu pot ajuta, chiar dacă aș vrea! Spune-mi! vei fi destul de curajoasă, dacă vei rămâne lângă tatăl tău, singură câteva ceasuri?

Lili privi spre dânsul.

— Vrei să pleci de la mine? Ah, aceasta este îngrozitor!

— Nu te îngrijii iubito! răspunse Călăul, dar dacă îi mai poate ajuta cineva tatălui tău, atunci nu poate s-o facă decât sora mea Orfelia. Ea este în posesia misterului familiei noastre, ea cunoaște ierburi binefăcătoare și descântece vindecătoare...

— Vrei să o chemi? îl întrerupse Tânără, da, da, du-te! Negreșit că este bine astfel!

— Dar trebuie să te las singură!

— O, aceasta nu face nimic! Încuie-mă în casă cu tatăl meu, voi stinge lumina, aşa că va domni un întuneric desăvârșit! Nimeni nu va ști că mă aflu aici cu tata!

Logodnicii își luară rămas bun în modul cel mai sincer, întristați, sub impresia nenorocirii neașteptate.

Lili rămase singură cu rănitul. Inima ei nu cunoștea frica; în ultimul timp avusese de suferit atâta grozăvii.

Își aduse o doniță de apă și mai multe cearșafuri. Astfel răcorea rănilor tatălui ei. Cu toate acestea, nu se opri săngele care curgea din rana de la inimă.

Miranda stătea cu ochii închiși. Adeseori lui Lili i se păru că-l părăsise orice scânteie de viață.

O, căt n-ar fi dat Tânără, dacă bătrânul ar fi deschis măcar o singură dată ochii, pentru a o mai privi cu drag, aşa cum o privea mai înainte!

Dar nu se întâmplă nimic! Armurierul căzuse, fără scăpare, pradă soartei sinistre pe care oamenii o numesc moartea!

— O, cerule milostiv, îndură-te de mine! se rugă Lili, nu lăsa pe tatăl meu să moară!... Ah, se gândeau ea, dacă s-ar reîntoarce Enric cu sora sa.

Dar timpul trecea și Enric nu se întorcea. Lili petrecuse multe ore triste lângă căpătâiul tatălui ei. Ea nu-și putea explica întârzierea iubitului.

Nenorocita, uitase desigur, că în suferințe, orele par nespuse de lungi. Enric se grăbise căt putu. După scurt timp. se întorcea cu sora sa și cu vreo câteva din calfele sale.

Lili se simți ușurată, când auzi zgromot în anticameră. Ea se furiașă lingă fereastră, rezemându-și fruntea de geam și ascultând, reținându-și suflarea.

Cine să vină? Era într-adevăr, logodnicul iubit cu sora sa, care aducea scăparea, sau decise soarta altfel? Se întorcea din nou fatalitatea sub forma cea mai neagră pentru a o încerca iarăși?

Mulțumesc lui Dumnezeu, de astă dată sărmâna se înșelase în spaimă și îngrijorarea ei. Erau într-adevăr Enric Sanson: Orfelia și însotitorii lor.

Lili deschise încet o fereastră, făcând semn iubitului și surorii sale.

— Venim, venim, iubito! îi strigă Enric, curaj și speranță!

Imediat după aceasta se auziră pași la intrare. Enric și Orfelia intraseră în casă.

Lili aprinse lumina. Numai în dormitorul armurierului nu ardea nicio lumină. Orfelia salutase cu dragoste pe Tânără.

— Dulcea și iubita mea fetiță! murmură Orfelia, apli- când un sărut fierbinte pe fruntea curată a lui Lili. Sub ce împrejurări triste trebuie să fac cunoștință cu tine!

Lili, răspunse cu sinceritate la sărutul frumoasei fete.

— De vrei să-mi faci un bine, du-te la tatăl meu și ajută-l, scapă-l!

Orfelia, îi arătă o casetă scumpă de argint, pe care o duse în mâini.

— Aici se află tot ce-ți pot oferi! șopti ea. Dar nimic nu se va putea face contra voinei divine. De va fi hotărât ca tatăl tău să moară, orice putere omenească e zadarnică, atunci, scumpă Lili, pleacă-ți capul sub sentința providenței! Noi, bieți oameni slabî, rătăcitori, nu trebuie să îndrăznim a voi altfel, decât voiește Atotputernicul!

Orfelia știa bine ce spunea, căci ea prevăzuse totul acasă în oglinda fermecată. Știa că nu mai era nicio speranță pentru Miranda. Dar totuși, încerca tot ce era posibil.

Orfelia îngenunchie la patul muribundului; deschise lădița și scoase dintr-însa balsamul binefăcător, de care au auzit deja cititorii noștri în urmă cu câteva capitole. Ea picură din balsam, cel mai scump tezaur al familiei ei, pe rana armurierului.

Și minune! Rana se închise îndată ca prin farmec!

Dar în același timp se iviră pe buzele inconștientului, câteva picături de sânge negru. Un oftat adânc, ieși de pe buzele Orfeliei.

Acum, știa totul. Nicio speranță nu mai era pentru viață bătrânlui; balsamul închisese rana mortală, dar moartea cuprinse înima armurierului, nu mai era nicio scăpare!

Lili se plecă îngrozită lingă Orfelia.

— Spune-mi, draga mea, murmură ea îngrozită, mai e vreo nădejde?

Dar Orfelia nu dădu un răspuns imediat. Ea se plecă din nou și asculta cu atenție respirația muribundului!

În cameră domnea o liniște profundă. Nimici nu îndrăznea să respire mai tare. Momentele groaznice și pline de urmări rele, cutremurără toate inimile.

Capitolul 49

Mijlocitorul regelui

Sora Călăului abia se întoarse acasă. Încă sub stăpânirea impresiilor groaznice pe care le încercase în parcul castelului de Barry, nu putea să se dezmeticească și să reacționeze limpede. Ea căzu sleită pe pat. Piticul Perkeo alerga îngrijorat încolo și încocace. El căuta să înveselească pe stăpână sa, să-i împlinească toate dorințele. Odinioară, Orfelia zâmbea la micul ei rob, astăzi, însă, toate ostenelile lui Perkeo o plăcuseau. Ea îi făcu semn să-l lasă singură.

Dar Orfeliai, nu-i era scris să aibă liniște.

Se auzi sunând clopoțelul.

Piticul Perkeo se coborâ, pentru, a înlătura orice vizitator. Dar îndată se întoarse, cu o mină jalnică, urmat de un bătrân înalt, îmbrăcat în haine de țăran francez.

— Domnul n-a vrut deloc să rămână afară! zise Perkeo, adresându-se tinerei sale stăpâne, zice că vine cu o veste importantă! Garantul său e ducele de Orleans.

Orfelia se sculă din pat. Nu-i plăcea să fie surprinsă de vizitatorii ei. Dar când auzi numele ducelui de Orleans, fruntea ei se însenină. Ea își aduse aminte de vizita pe care, de curând, i-o făcuse Louis Philip de Orleans, cu prietenul său Napoleon Bonaparte. Îndeosebi, își aduse aminte, sora Călăului, cuvintele semnificative pe care i le șopti la ureche, ducele de Orleans. Ea promisese, să dea atenție oricărui sol al familiei regale, prizoniere. Fără îndoială că bătrânlul țăran care se află în fața ei era aducătorul unei vești însemnate.

Orfelia privea înmărmurită la bărbatul care pentru îmbrăcămintea sa, prea se înclina boierește. Nu, acesta nu era țăran! Acest obraz intelligent, mărinimos, deși înegrit de farduri, cât și mâinile cu formă aristocratică, nu puteau apartine unui om de la țară. După cât se părea, era un fost curtezan, care pentru a fi sigur de viață, se travestise în țăran.

— Îmi permiteți, domnișoară, să mă explic, cu toată interzicerea dumneavoastră, zise presupusul țăran închi-nându-se din nou înaintea Orfeliei.

Sora Călăului dădu din cap aprobator.

— Vorbește! Și invită pe vizitator să ia loc pe un scaun. Țăranul se ușeză. Orfelia aținti privirea asupra lui. așteptând cu nerăbdare.

Dar nu spuse motivul îngrijorării sale, se uită aproape cu frică la piticul din casă. Orfelia înțelese privirea întrebătoare ce se ascundeau în ochii străinului.

Ea dădu din cap zâmbind.

Fii fără grijă, domnul meu, oricine ai fi dumneata! urmă ea. Prietenul și servul meu Perkeo e cel mai discret din toată lumea! Nu-i aşa Perkeo? Tu ești mut și surd pentru toate cele ce se petrec aici în casă!

Perkeo nu dădu niciun răspuns, bolborosi numai, ceva neînțeles. Pe urmă se depărta de stăpâna sa și se așeză pe locul său obișnuit.

— Va să zic! Începu străinul respirând din greu, mi se pare că ați observat deja, domnișoara mea, că nu sunt în realitate acela pe care-l reprezint!

— Nu mi-a trebuit mult pentru a-mi da seama că ești travestit! răspunse Orfelia. Dacă nu mă însel, am onoarea să vorbesc cu un fost cavaler al nenorocitului nostru rege!

Presupusul țăran se înclină.

— Într-adevăr, ai dreptate, stimată domnișoară! răspunse el. Odinioară, când erau timpuri mai fericite în țara noastră, mă numeam marchizul de Brepe și eram măiestru superior de ceremonie al Regelui!

Orfelia se plecă la cuvintele lui, fără ca acest titlu să fi făcut o deosebită impresie asupra ei.

— Cu ce vă pot servi, domnule Marchiz! întrebă ea.

Brepe își drese glasul.

— Domnișoara mea! murmură el, cu o accentuare greoaie a fiecărui cuvânt. Vă spun sincer, că vesteau pe care v-o aduc e pentru mine foarte periculoasă! Trebuie să fiu sincer, chiar cu riscul că veți face din cuvintele mele o doavadă pentru a mă trimite pe mine și pe mulți alții, pradă eșafodului.

Fruntea Orfeliai se întunecă.

— Nu te înțeleg bine domnul meu! zise ea rece. Ori ai deplină încredere în mine, ori nu-mi mai spune nimic, îndoiala nu o suport!

— Da, da, ai dreptate scumpa mea! murmură măiestrul supărat! Dar într-o țară atât de nenorocită abia îndrăznești să te încrezii și propriului tău frate! Pas cu pas te ferești de vreo trădare. Chiar aceia pe care i-ai crezut fideli, se arată acum, cei mai mizerabili trădători!

Orfelia dădu cu tristețe din cap.

— Ai dreptate, domnule Marchiz! răspunse ea, la noi în țară se pare că a dispărut pentru vecie credința și sinceritatea! Dar nu te îngrijora! Ce ai să-mi confesezi, fie plăcut sau neplăcut urechii mele, voi păstra totul de-a pururi ascuns! O jur!

Marchizul respiră ușurat.

— Bine, fie! murmură el. Vin cu o mare rugămintă, domnișoara mea! Cum vă puteți închipui, în cea mai mare parte a poporului francez, continuă să domnească, conștiința datoriei. Ludovic al XVI-lea, este regele nostru adevărat. O hoardă sălbatică s-a atins de sfânta și înalta lui per-

soană. Au închis pe regele țării împreună cu sfânta sa familie închisoare întunecoasă și mizerabilă! în cercurile cele mai înalte ale societății se spune chiar despre un proces pe care i-l vor face. Până acolo, însă, nu trebuie să meargă, pentru că un proces contra monarhului, ar fi egal cu condamnarea lui! Există numai două mijloace de a reduce pe sfântul nostru rege pe tronul Franței. Cel dintâi, se putea întrebui, doar dacă regele nostru ar fi fost odinoară mai energetic, dacă ar fi zdrobotit cu mâinile înarmate pe toți potrivnicii săi! Dar era prea bun pentru așa ceva și acum trebuie să îspășească slăbiciunea sa, izvorâtă din mărinimia inimii sale!

Curtezanul tăcu căteva minute. Își acoperi obrazul încrănit de griji și necazuri cu mâna stingă. Un ofstat adânc ieși de pe buzele sale.

Orfelia se uită cu milă la bătrân. Si această credință oarbă în regele său, o uimea și o mișcă.

— Așadar, ca să te aperi cu arme de sălbăticei aceia nu mai e posibil, urmă fostul cavaler al regelui, mai rămâne acum, numai fuga familiei regale.

— Fugă? întrebă Orfelia uimită. Ah, dumneata, crezi că trebuie să se ducă departe de Franța toată familia regală!

— Da așa cred! afirmă marchizul. Cu toate acestea, este mai ușor de planuit, decât de săvârșit. Familia regală e aspru supravegheată în închisoarea Temple. Da, supravegherea merge așa de departe, încât până și schimbul de scrisori cu prietenii încă liberi, e foarte greu.

— Ah și dumneata crezi, că în privința aceasta îți pot da povetă? întrebă Orfelia, devenind din ce în ce mai interesată de veștile marchizului. Dar ce pot face eu marchize? Te bazezi dumneata pe puterea mea? Eu sunt o fată slabă, fără ajutor, sora Câlăului din Paris și atâta tot!

— Și totuși, aceasta va fi ajuns, pentru a ne face serviciile cele mai valoroase! murmură curtezanul, pe când în ochii săi, licărea o tristețe adâncă. Dacă am reușit să aducem în apropierea familiei regale o persoană tăcută și nerăbdătoare, care ar servi de mijlocitoare a scrisorilor, care se duc și vin, atunci planul nostru ar fi săvârșit în cea mai mare parte!

— Și desigur că o astfel de persoană, o aveți pregătită! spuse Orfelia. Curtezanul zâmbi cu tristețe.

— Nu, nu, dumnișoară așa de fericit nu sunt, nu am găsit o astfel de femeie! E prea primejdios să te încrezii!

— Și vîi la mine, la sora Câlăului? îl întrerupse Orfelia.

— Mi s-a lăudat foarte des caracterul fratelui dumitale. După ultima con vorbire, pe care ați avut-o cu ducele Louis Philip de Orleans, trebuie să ne încredem cu totul în dumneata, pentru că inima dumitale bate pentru familia regală.

— Asta este adevărat! asigură Orfelia, iubesc și compătimesc îndeosebi pe nenorocita regină Maria Antoinetta. Dar toate astea nu-mi dau